

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kalló Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Kalló János Márk ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, Köztársaság tér 7., Hiv. sz.: ...) alperes ellen energia ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. évi november hó 4. napján kelt 4.K.32.718/2009/3. számú ítélete ellen a felperes által 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2010. évi április hó 28. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (azaz tizenötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 36.000 (azaz harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes közüzemi szolgáltató; a villamos energiáról szóló többször módosított 2001. évi CX. törvény (a továbbiakban: Vet.) 15. §-ának (3) bekezdése alapján benyújtott Közüzemi Szolgáltatási Üzletszabályzatát (a továbbiakban: ÜSZ) az alperes a 2006. december 18. napján kelt ... számú határozatával - egyes pontokat érintő módosítással, pontosítással és kiegészítésekkel - határozatlan időtartamra jóváhagyta. Az előírt határozati kötelezések [I.1. - I.2.11.] - többek között - az ÜSZ-ben érintették: az egyes szerződésszegéseknél alkalmazható jogkövetkezményeket, a kötbérszámítást, a harmadik fél általi károkozást, a hibás mérés esetén való elszámolási rendet. Az alperes ezt meghaladó döntésében [I.2.12. - I.2.17.] az ÜSZ mellékletekről, az I.2.18. pontban az F.11. számú függelékről rendelkezett.

A felperes keresetében elsődlegesen az alperesi döntés rendelkező részének I.2.3, I.2.4., I. 2.5., I.2.6., I.2.8., I.2.9., I.2.10., I.2.13., I.2.15., I.2.16., I.2.18. pontjaiban foglalt kötelezések mellőzését kérte. Kérte továbbá a határozati indokolás utolsó

előtti harmadik bekezdésének a megváltoztatását oly módon, hogy a felülvizsgálat, illetve jóváhagyás tárgyát a függeléknek csak azon része képezze, amely a Vet. végrehajtásáról szóló 180/2002. (VIII. 23.) Korm. r. (a továbbiakban: Vhr.) 1/a. számú mellékleteként közzétett Villamos Energia Közülemi Szabályzatnak (a továbbiakban: VKSZ.) megfelel, illetve amit a Vhr. 31/a. melléklete az üzletszabályzat kötelező tartalmi elemeként előír. Másodlagos kérelme az alperesi határozat vitatott rendelkezéseinek hatályon kívül helyezésére irányult. Hangsúlyozta, hogy Üzletszabályzatának szövegezése mindenben megfelel a Vet., valamint a Vhr. előírásainak, ezért minden alapot nélkülözőek a hatóság határozati rendelkezései. Állította, hogy az alperes határozati kötelezéseit - a Vet. 2.§, 15/B.§, 87.§, 90 §, a Vhr. 1/B.§ (1) bekezdés, a VKSZ.15.§ (4) bekezdés, 16.§, valamint a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 246.§, 247.§ és 324.§-aiba ütköző módon - jogsértően írta elő számára. Az egyes határozati pontokhoz kapcsolódóan jogi érveit részletezve rögzítette.

A határozat I.2.3-I.2.13. pontjával összefüggésben utalt arra, hogy az alperes tévedett, amikor a Vet.-ben rögzített szerződésszegő esetek szó szerinti átvételének kötelezettségét írta elő és nem vette figyelembe, hogy a ÜSZ-ban nem a szerződésszegő esetek szűkítését írta elő, hanem az egyes szerződésszegő magatartásokat pontosította a ÜSZ mellékletét képző Garantált Szolgáltatások előírásaira történő utalással. Ezzel a fogyasztók számára tette közérthetőbbé a szerződésszegéses eseteket. A határozat I.2.4. pontjában az alperes jogellenesen rendelkezett a felszámítható kötbér 365 napban való maximalizálásáról. Hangsúlyozta, hogy nincs olyan jogszabályi rendelkezés, ami a kötbér számítás alapjául szolgáló időszakot korlátozná, így amennyiben a szerződésszegés kezdő napja ismert és az öt éves elévülési időn belüli időpontra esik, úgy ettől az időponttól kezdődően jogosult kötbér igényét felszámítani és érvényesíteni a szerződésszegő fogyasztóval szemben. Kiemelte, hogy a Ptk. 324.§-ának (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt évülnek el, ha a jogszabály másként nem rendelkezik. Az alperes az általános elévülési időnél rövidebb elévülési időtartam előírására nem jogosult. Ezt az érvelését tartotta fenn a határozat I.2.15. és a I.2.16. pontjaival összefüggésben azzal, hogy ezek a Ptk. 324.§-ának (1) bekezdésébe és a Ptk. 246.§-ának (1) bekezdésébe ütköznek, ezért jogellenesek.

Kifejtette, hogy az alperes határozatának I.2.5. pontjának kötelezése a VKSZ. 16.§-ába ütközik, és indokolatlanul és jogszabálysértő módon zárja el a szolgáltatót a becslés módszerének alkalmazásától és ez alapján a pótszámla kiállításától. Hangsúlyozta, hogy a kötbér szankció és az annak alapjául szolgáló számítási módszer nem azonos a pótszámla kiállításának alapjául szolgáló számítási módszerrel. Hivatkozott arra, hogy a határozat I.2.6. pontjában foglalt kötelezés az adatvédelmi előírásokba ütközik, mert ebből következően a szolgáltató indokolatlanul és jogszabályba ütköző módon lenne köteles személyes adatokat kiadni egyes fogyasztóinak. Véleménye szerint a határozat I.2.8. pontjában előírtak a Ptk. 246.§-ának (2) bekezdését sértik. E körben kiemelte, hogy a mérőberendezés megrongálása esetén a szolgáltatónak lehetősége van a kötbért meghaladó kárát érvényesíteni. Az alperes által elrendelt szócsere lényegében e kár

érvényesítésének lehetőségét zárja ki. A határozat I.2.9. és I.2.10. pontjaiban foglaltakat a Vet. 87.§-ának c) pontja és 90.§-ának (1) bekezdés a) pontja alapján tartotta jogsértőnek. Álláspontja szerint a Vet. 87.§-ának c) pontjában meghatározott szerződésszegési alakzat a villamosenergia szolgáltatásra, mint főkötelezettségre vonatkoztatható, és nem a villamosenergia szolgáltatáshoz mellékkötelezettségként kapcsolódó tevékenységekre, pl. a mérésre, számlázásra. Kifejtette, hogy a Vet. 90.§-ának (1) bekezdés a) pontja zárt rendszert alkot, és a szolgáltató hibájából bekövetkező hibás mérés (pl. rosszul kötötte be a mérőt, vagy elírt adatot, szorzószámot) sem a Vet. 87.§-ának a), sem c), e) vagy f) pontjának hatálya alá nem esik, ezért kötbér fizetési kötelezettséget sem von maga után. A határozat I.2.18. pontjában foglalt kötelezés idő előtti és a Vhr. 1/B.§-ának (1) bekezdésébe ütközik.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte. Kiemelte, hogy az ÜSZ jóváhagyása során a fogyasztók érdekeinek érvényesítése, a fogyasztók biztonságos ellátása és a fogyasztói igények minél magasabb szintű kielégítése szempontjait figyelembe véve járt el, és a felperes által sérelmezett anyagi jogszabályokat nem sértette meg a módosítások előírásával. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem jelölte meg és nem indokolta, hogy az ÜSZ-ban foglalt rendelkezések ténylegesen a Vet. előírásaival lennének azonosak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy az ÜSZ jóváhagyása során a Vet. és a Vhr. előírásainak megfelelő alkalmazásával jogszerűen járt el az alperes, és valamennyi körülményt mérlegelve, a fogyasztók jogos érdekeinek figyelembevételével, a felperes részéről vitatott anyagi jogszabályokat nem sértve hozta meg döntését. Az alperes határozati rendelkezéseit, az ÜSZ-ban foglaltakat, és a vonatkozó jogszabályi előírásokat ütköztette a felperesi érvekkel és a keresetben vitatott minden kérdéskört érintően részletesen kifejtette jogi álláspontját. A határozati indokolás megváltoztatását nem tartotta indokoltnak, mivel a hatósági döntés a Vet. 10.§-ának b) pontján és a Vhr. 9.§-ának (5) bekezdésén alapult, amely előírások nem tartalmazzák, hogy a jóváhagyásnak kizárólag a Vhr. 31/a. mellékletében foglalt kötelező tartalmi elemekre kellene vonatkoznia.

Indokolása szerint helyesen járt el az alperes akkor, amikor határozatának I.2.3. pontjában a Vet. rendelkezéseinek megfelelő szabályozás kialakítását rendelte el, mert a közüzemi szolgáltató a Vet.-ben egyértelműen meghatározott szerződésszegéses eseteket önkényesen nem szűkítheti le. Megállapította, hogy a határozat I.2.4. pontja a kötbér számítás felperes által meghatározott szabályozásának módosítására vonatkozik, és az nem sérti a Vet. rendelkezéseit és nem ütközik sem a Ptk. 246.§-ának (1) bekezdésébe, sem a Ptk. 324.§-ának (1) bekezdésébe. Megítélése szerint az alperesi előírás utalást sem tartalmaz arra nézve, hogy a kötbér követelést ne lehetne az általános elévülési időn belül érvényesíteni. Az alperes az elévülési időt előírásával ténylegesen nem rövidítette meg. A felmerült kötbér igényét a felperes az általános elévülési idő alatt

érvényesítheti. Az alperes kizárólag a kötbér összegének meghatározásánál figyelembe veendő egyik tétel maximális időtartamát határozta meg a fogyasztói érdekekre figyelemmel. A határozat I.2.5. pontjával összefüggésben kifejtette, hogy a felperes nem cáfolta az alperesnek azt az érvelését, hogy a kötbér összege már tartalmazza a ki nem számlázott villamos energia ellenértékét és ugyanakkor nem hivatkozott olyan jogszabályi rendelkezésre, amely azt biztosítaná számára, hogy a villamos energiáért kétszer kellene fizetni. Elfogadta az alperesnek azt az érvelését, hogy a VKSZ. 16.§-a és annak (3) bekezdése nem vonatkoztatható az olyan hibás mérés esetére, amely valamelyik fél, így a fogyasztó szerződésszegésére vezethető vissza. E rendelkezés nem változtat azon a tényen, hogy ugyanazon energia vételezéséért nem lehet kétszer ellenszolgáltatást kérni, már pedig nem vitásan az alkalmazott számítás képlete már tartalmaz egy becsült fogyasztást és ennek felszorzása adja meg a kötbér összegét.

A határozat I.2.6. pont szerinti alperesi előírás - ami a harmadik személy által okozott kár megtérítésére vonatkozó szabály beépítésére kötelezte a felperest - nem kifogásolható; a fogyasztók lényeges jogos érdekeire figyelemmel csak az eljárási rend szolgáltató által történő szabályozását írta elő, ami nem ütközik sem az adatvédelmi jogszabályi rendelkezésekbe, sem a Vet. 18/B.§ (1) és (4) bekezdésébe. Utalt arra, hogy a határozat I.2.8. pontjában az alperes által elrendelt szócsere csak a megrongált fogyasztásmérővel kapcsolatos további követeléseket tiltja és nem korlátozza a fogyasztói kárfelelősséget, mert a felperes a fogyasztó szerződésszegéssel okozott egyéb kárának megtérítését az alperes előírásától függetlenül követelheti. A határozat I.2.9. és a I.2.10. pontjával kapcsolatosan a Vet. 87. és 90.§-aiban előírtak együttes értelmezésére figyelemmel rögzítette, hogy az alperes helyesen állapította meg, hogy a felperesi közszolgáltató fő kötelezettsége a villamos energia szolgáltatása, amelyhez mind az energiának a fogyasztóhoz való eljuttatása, mind pedig az ahhoz kapcsolódó mérés, elszámolás, számlázás is tartozik. Ehhez képest vannak mellék - illetve kisegítő tevékenységek, amelyek a felperes szervezetéhez, könyveléséhez, infrastruktúrájához kapcsolódnak. Így nem jogsértő az alperesnek az az előírása, hogy abban az esetben, amikor a hibás mérés, illetve a téves számlázás a szolgáltató szerződésszegésére vezethető vissza, úgy a fogyasztó részére kötbért köteles fizetni. A határozat I.2.18. pontjában előírt alperesi figyelemfelhívás nem időelőtti és nem jogsértő, a felperesnek a 2007. július 1-jét követő időszakban alkalmazandó formanyomtatványokon a szükséges változásokat át kell vezetnie.

A felperes fellebbezésében kereseti kérelmének megfelelően az elsőfokú ítélet megváltoztatását, avagy az elsőfokú bíróság döntésének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra való utasítását kérte. Fellebbezésében és érdemi észrevételeiben lényegében teljeskörűen megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróságnak az alperes jogi álláspontját elfogadó ítéleti megállapításai tévesek, okszerűtlenek és jogellenesek.

Az alperes a fellebbezésre vonatkozó érdemi észrevételében az elsőfokú eljárásban kifejtetteket fenntartva az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte azzal, hogy az

elsőfokú bíróság helytálló tényállás alapján teljeskörűen és mindenre kiterjedően indokát adta a felperesi kereset elutasításának.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezés és az ellenkérelem korlátai között vizsgálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában írtaknak megfelelően eljárva a tényállást feltárta. Az alperes határozati rendelkezéseit és a vonatkozó jogszabályi előírásokat ütköztette a felperesi érvekkel, valamint a keresetben vitatott minden kérdéskört érintően részletesen kifejtette jogi álláspontját. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság okszerű ítéleti indokolásával, annak megismétlését szükségtelennek tartotta, mivel a felperes fellebbezésében az elsőfokú eljárásban előadott jogi érveit tartotta fenn és ismételte meg, új tényt és körülményt nem jelölt meg.

Mindezek folytán a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság döntésének helyes indokait mindenre kiterjedően, alaposan és részletesen rögzítette ítéletében és helytállóan jutott arra következtetésre, hogy az alperesi határozati kötelezések a Vet. és a Vhr. rendelkezéseivel összhangban jogszerűek, azok a fogyasztói érdekek erőteljesebb érvényre jutását szolgálják.

A másodfokú bíróság a fellebbezésre utalással a következőket emeli ki. A Vhr. 9.§-ának (5) bekezdése részletesen meghatározza azt, hogy a hatóságnak az ÜSZ jóváhagyása során milyen szempontokat kell vizsgálnia. Az alperes köteles megtagadni az ÜSZ jóváhagyását, vagy a kiegészítését, pontosítását előírni, ha annak valamely része jogsértő, avagy a fogyasztók lényeges, jogos érdekeit sérti. A felperesi ÜSZ jóváhagyása tárgyában folytatott eljárás eredményeként az alperes a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően kötelezte a szolgáltatót több pontot érintően az ÜSZ és annak mellékletei, valamint a függelék határozatában előírtak szerinti módosítására.

A Vet. 87.§-a tartalmazza a szolgáltatói szerződésszegés eseteit, amellyel nem állt összhangban a felperesi ÜSZ 8.1. pontjában szereplő felsorolás, ezért az alperes határozatának 1.2.3. pontjában a Vet. ezen rendelkezéseinek megfelelő szabályozás kialakítását jogszerűen írta elő. Jogszabályi felhatalmazás hiányában a Vet. 87.§-a szerinti felsorolás a felperes által még magyarázó és értelmező céllal sem bővíthető, avagy szűkíthető (a fogyasztók sérelmére).

A hatóság az ÜSZ 8.5.2.2. pontját érintően a döntése 1.2.4. és 1.2.5. pontjaiban a fogyasztót terhelő kötbérszámítási képletnek az „N” tényezőjét, valamint a becsült fogyasztás alkalmazhatóságával összefüggő módosítást írt elő.

Az alperes - határozata I.2.4. pontjában - arra az esetre nézve, amikor megállapítható a fogyasztói szerződésszegés napok száma, az „N” tényezőt a kötbérszámítás alapjául szolgáló képletben 365 napban maximálta, ennek az üzletszabályzatban való rögzítését írta elő. Az alperes a Vhr. 9.§-ának (5) bekezdése szerinti szempontok mentén jogszabályi felhatalmazás alapján biztosított hatósági jogkörében eljárva jogosult volt a felperesi kötbérszámítás körében a módosítást előírni. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi határozat I.2.4. pontja (és indokolása) nem jogszabálysértő. A Ptk. 246.§-ában szabályozott, a gazdálkodó szervezetek közötti megállapodást biztosító mellékkötelezettségként, a szerződés nem teljesítése, avagy nem szerződészerű teljesítés (azaz szerződésszegés) esetére átalánykárként kitűzött kötbér nem eshet egy tekintet alá a felperesi ÜSZ-ban fogyasztói szerződésszegés jogkövetkezményeként alkalmazott kötbérrel. A Ptk. 247.§-a szerinti rendelkezés - jogszabályi környezetből kiemelten és elkülönülten történő - jelen ügyben való alkalmazása nem indokolt. A felperes az ÜSZ-ben a nem ismert kezdőnapú szerződésszegésre maga írta elő az „N” tényezőre a maximum 365 napot; a 365 napnál hosszabb, ismert kezdőnapú szerződésszegés és a 365 napnál hosszabb, de nem ismert kezdőnapú szerződésszegés között nem indokolt a különbségtétel. Ez a rendelkezés az elévülést nem érinti, a számolt kötbért a felperes az általános elévülési időn belül érvényesítheti.

A kötbérszámítási képlet az „N” tényező mellett magában foglal egy becsült fogyasztást is, amelyet meghatározott értékű szorzótényezővel kell felszorozni, az ily módon megkapott összeghez nem indokolt, további becsült értéket tartalmazó elemeket hozzászámítani, mert ez a villamos energia mennyiség utáni kétszeres árfizetést jelentené, amelyre jogszerű lehetősége nincs a szolgáltatónak.

Az ÜSZ 8.6. pontjával kapcsolatosan a határozat I.2.6. pontjában az alperes azt írta elő, hogy a felperes e pontot egészítse ki azon eljárásának a rendjével, szabályaival, amikor a fogyasztó kárát nem a szolgáltató, hanem harmadik fél okozta. Ennek tartalmi meghatározására az adatvédelmi szabályok betartása mellett a felperes jogosult. Minderre figyelemmel az alperes körültekintően járt el, amikor konkrét megoldást nem írt elő, ezért kötelezése nem volt jogsértő, ennek ellenkezőjét a felperes nem igazolta.

Az I.2.8. határozati pont szócserét (kötbér helyett követelést) előíró rendelkezése az ÜSZ 11.1. pontjában foglaltakat annyiban módosította, hogy a megrongált fogyasztásmérő javítás-és csere, plomba pótlás költségeivel kapcsolatosan további követelést a felperesnek a fogyasztóra terhelnie nem lehet. A hatóság által előírt kifejezőmódosítás a felperesnek a polgári peres úton való igényének az érvényesítési lehetőségét nem zárja ki.

A szolgáltatói szerződésszegés esetkörét a felperes többek között az ÜSZ 11.5.10. és 14.4. pontjaiban szabályozta, amelyek kiegészítését rendelte el a hatóság a határozat I.2.9. és I.2.10. pontjaiban azt hangsúlyozva, hogy ha a téves mérésre a szolgáltató hibájából kerül sor (rossz mérőbekötés vagy elírt adat), a fogyasztót

kötbér illeti meg. A felperes jogi érvelésével szemben helytállóan fogadta el az elsőfokú bíróság, hogy a kötbérrel kapcsolatosan e rendelkezés nem ellentétes a VKSZ. 16.§-ában, illetve 15. § (4) bekezdésében foglaltakkal, hanem a Vet. 87.§-ának c) pontjára figyelemmel az jogszerű. Így ezt az előírást a felperes alappal nem vitathatja, ugyanis nem adta indokát annak, hogy mely oknál fogva mentesülhetne a kötbérfizetési kötelezettség alól. Ezzel egyetértett a másodfokú bíróság is, mert ha a felperesnek a villamos energia ellátáshoz közvetetten kapcsolódó szolgáltatása nem a jogszabályi feltételeket kielégítő módon történik, akkor az elvárhatósági és minőségi követelmények nem megfelelő teljesítése miatt a Vet. 87.§ c) pontja szerinti szerződésszegést követ el, így a fogyasztó részére a kötbérfizetési kötelezettsége fennáll. Nem fogadható el az a felperesi érvelés, hogy csak a fogyasztót terhelő kötelezettség áll fenn (pótszámla fizetés), míg a anyag szolgáltatói magatartás szankció nélkül maradhat, annak jogkövetkezményeként kötbér fizetésre nincs lehetőség. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a szolgáltató és a fogyasztó a Vet. szerint is köteles együttműködni. Az alperesnek e körben tett kötelezése megfelel a fogyasztói érdekeknek és az egyenlő elbánás elvének. Mivel a felperes hiteles óra alapján mérheti és számlázhatja a fogyasztást, a hibás szerelés, a hitelesítés, a karbantartás, avagy az óra ellenőrzésének elmulasztása következményeit nem háríthatja el jogszerűen.

A Fővárosi Ítéletábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak az M2. mellékletre vonatkozó I.2.13., I.2.15. és a I.2.16. pontokban foglaltakra vonatkozó véleményével, kiegészítve azzal, hogy az ÜSZ és a melléklete nem lehet eltérő, tehát mind a felperesi szolgáltatói szerződésszegésre, mind a kötbérre vonatkozóan a mellékletnek meg kell felelnie az ÜSZ szövegének. Megjegyzi a másodfokú bíróság a határozat I.2.18. pontjában a Függelékkel összefüggésben írtakra utalással, hogy ha a jogszabályi változás a nyomtatványok, tájékoztatások tartalmának szükségszerű változtatását igényli, a szolgáltató felhívás nélkül is köteles a nyomtatványokat korszerűsíteni, így az erre való figyelemfelhívás nem jogsértő.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét. A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46.§-ának (1) bekezdése értelmében - figyelemmel az Itv. 39.§-ának (3) bekezdés c) pontjára - 36.000 forint; ennek viselésére a pereszes felperes a 6/986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2010. évi április hó 28. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. tanácselnök, **dr. Bacsa Andrea** sk. előadó bíró
dr. Losonczy Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő